

עלון שבועי מבית "בני אמונים" וכל מאמיניהם

פרשת לך לך

פניני אמן ותפילה בפרשה

מאוצרות אמונים

שלום יוסף הביט באביו, ומיד נעדר ממקומו, ניגש למחזור התפילה שעמד לפני אביו הקדוש והחל להפוך בו דף אחר דף. וראה זה פלא, מיד כשסיים נראה הצדיק פוסע לאחור באמירת 'עושה שלום'.

לאחר המעשה הסביר רבי שלום יוסף את אשר אירע: "כאשר התבוננתי באבי הבנתי כי לגודל מדרגת הקדושה שהגיע אליה אחר עבודת יום הכיפורים, לא היה הוא מסוגל אף להניע את אצבעו כדי לדפדף במחזור שלפניו, וכיוון שלא רצה להתפלל בעל פה נותר לעמוד בשתיקה עד שבאתי ודפדפתי בעבורו. רק כך הצליח הוא לסיים את התפילה".

כך, כאשר עמד אברהם אבינו עליו השלום לפני הבורא יתברך, שרתה עליו חרדת קודש עד שלא היה מסוגל להניע איבר מנופו, לפיכך הוצרך שיעביר הקדוש ברוך הוא את כל הארץ לפניו בלא שיצטרך להניע את ראשו.

שערי לימוד ח"ב עמ' שו; אבקות רוכלים' עמ' קצו

להקדים 'חוט' ל'נעל'

"אם מחוט ועד שרף נעל" (יד כג) "בשכר שאמר אברהם אבינו: 'אם מחוט ועד שרון נעל', זכו בניו לשתי מצות - לחוט של תכלת ורצועה של תפילין" (חולין פט א).

מעניין לציין כי שתי מצוות אלו, הטלית והתפילין, נוהגות במיוחד בתפילת שחרית שתיקן אברהם אבינו עליו השלום (ראה ברכות כו ב). אף סדר קיומן תואם לסדר הכתוב: כפי שהקדים אברהם 'חוט' ל'שרוף נעל', כך גם אנו מקדימים את הטלית לתפילין.

משך חכמה; דבר יחיאל

ברכת 'שעשה לי כל צרכי' על המנעלים

"אם מחוט ועד שרף נעל ואם אָקח מִכָּל אֲשֶׁר לָךְ וְלֹא תֵאמַר אֲנִי הַעֲשֵׂרְתִּי אֶת אֲבָרָם" (יד כג)

האם ייתכן שייטול מלך סדום מאברהם 'שרוף נעל' ובכך יוכל לטעון כי הוא זה שהעשיר את אברהם?

אלא מצינו שתיקנו חז"ל (ברכות ס ב) לברך על המנעלים את ברכת 'שעשה לי כל צרכי', והסיבה לכך היא שכשיש לאדם מנעלים יכול הוא לצאת מביתו ולעשות את כל הנצרך לו.

לאור זאת נוכל להבין את דבריו של מלך סדום, כי אם ייקח ממנו אברהם שרוף נעל, יוכל בערותו לעשות את כל צרכיו ולהתעשר. ואם כך יוכל מלך סדום לטעון בצדק: 'אני העשירתי את אברהם'.

המאור שבתורה' בשם ספר 'זבח דק'

ומלפני חטאינו גלינו מארצנו

"וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם יְדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה אֲרֵיכָךְ בְּאֶרֶץ לֹא לְהָם" (טו ג)

על פי פסוק זה פירש הסבא קדישא רבי ישראל מרוזין את שמחפפלים אנו בשלושת הרגלים: 'ומפני חטאינו גלינו מארצנו'; 'ומפני חטאינו' כמו 'ומלפני חטאינו'; עוד בטרם חטאנו נגזרה עלינו גזרת הגלות, כפי שנוכל לראות בפסוק שלפנינו שעוד טרם היות ישראל לעם כבר נגזר עליהם: "כי גר יִהְיֶה אֲרֵיכָךְ בְּאֶרֶץ לֹא לְהָם".

סיים הרבי מרוזין את דבריו ואמר: 'ריבוננו של עולם, כשם שגזרת עלינו גלות עוד בטרם חטאנו, כך ברחמיך הרבים, גאל אותנו עוד בטרם נשוב בתשובה שלמה לפניך'.

כנסת מרדכי

שני כהנים מברכים

"וַאֲבָרְכָה מִבְּרַכְיָךְ וּמִן הַלֵּל אֲאָר" (יב ג)

"ואברכה מברכך" - בגימטריה 'כהנים המברכים בניך', ולפי שמדאורייתא צריך שני כהנים מברכים, על כן נאמר "מברכך" בלשון רבים, ואילו 'מקללך' נאמר בלשון יחיד" (בעל הטורים).

על דברי 'בעל הטורים' הוסיף וכתב רבי יעקב קמיניצקי: המדקדק יבחין כי הגימטריה של "וַאֲבָרְכָה מִבְּרַכְיָךְ" יתרה בשתיים על הגימטריה של 'כהנים המברכים בניך', ויש לומר כי אף בכך רמזה לנו התורה כי צריך שיהיו שני 'כהנים המברכים בניך'.

אמת ליעקב

תפילה באימה וביראה

"שָׂא נָא עֵינֶיךָ וְרֵא הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָתָּה שָׂם צִפְנָה וַיְנַבְּהָ וַיִּקְדָּמָה וַיִּקְוָה" (יג יד)

כתב האור החיים הקדוש: נס עצום נעשה כאן לאברהם אבינו עליו השלום, שמוקדם שבו עמד יכול היה להתבונן בארץ ישראל כולה, מצפון לדרום וממזרח למערב, מבלי שיצטרך להניע את ראשו כלל.

תמה הגאון רבי יצחק מתתיהו לוריא: מדוע הוצרך אברהם

אמן לדורות

"וְהָאֱמֹן בְּה' וַיִּחְשְׁבֶהּ לוֹ צָדָקָה" (טו א)

בלשון 'הָאֱמֹן' רמז לנו הכתוב שאחר שברך הקדוש ברוך הוא את אברהם בבנים ענה הוא 'אמן' כדי לקיים את הברכה. ובכך 'הָאֱמֹן' - כלומר השריש וטבע בקרב בניו אחריו את מצוות עניית אמן שבוכותה הברכה מתקיימת.

ב'ת אברהם' (לגרא"י שרמאן)

אמן קטופה

"יְהוָה רַב־יְבוּעֵי יְשׁוּבוּ הִנֵּה כִּי לֹא שָׁלַם עֵוֹן הָאֱמֹרִי עַד הַיְהוָה" (טו טז)

ידועה היא ההלכה (ראה שו"ע או"ח קכד ח ובה"ל ספ) ש'אמן' שנענתה בהשמטת אחת מאותיותיה נחשבת כ'אמן קטופה' שאסור לענותה. רמז ההלכה זו נוכל למצוא בפסוק זה "לֹא שָׁלַם עֵוֹן" - סופי תיבות 'אמן' ללמדך כי אמן שאינה שלמה נחשבת כעוון לאדם העונה אותה.

ח'לק יעקב'

שישתנו בעבורו סדרי הטבע, הלוא כלל הוא בידינו (ראה דרשות ה"ח ח) שאין הקדוש ברוך הוא עושה נסים לחינם?

ויאר על פי מעשה שאירע עם הצדיק רבי ישראל מרוזין: באחד מימי הכיפורים הבחינו חסידיו כי מאריך הוא זמן רב מעבר להרגול בתפילת הלחש של 'נעילה'. כאשר נקפו הדקות וכבר הגיעה שעת תפילת ערבית, הפנו החסידים את תשומת לבו של בנו הגדול רבי שלום יוסף מסדיגורא למתרחש. רבי

תפילה בהתחדשות יום יומית

"לָךְ לָךְ מֵאַרְצָךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ" (יב א)

דרש רבי אליהו מוויסקיט, מתלמידי הרבי מקווצק:

בגשת האדם להתפלל, מצוה הוא: "לָךְ לָךְ מֵאַרְצָךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ" - צא והתרום מטבעך הארצי הגורם לך להתפלל לפני ה' מן השפה ולחוך כ'מצוות אנשים מלומדה' ["מִמּוֹלַדְתְּךָ"], והתפלל מעומק לבך בכוונה, בהתעוררות ובהתחדשות יום יומית. אם תעשה כן מובטח אתה שתפילתך תעשה פרות.

אזור אליהו

'אלוקי יעקב' ולא 'אלוקי ישראל'

"וַיֹּאמֶר שָׂם לְגוֹי גָדוֹל וַאֲבָרְכָה וְאֶגְדָּלְהָ שְׂמֵךְ" (יב ב)

ידועה היא השאלה, מפני מה מוזכרים אנו בתפילת 'שמונה עשרה': 'אלוקי יעקב' ולא 'אלוקי ישראל', והרי הכתוב אומר (בראשית לה י): "לֹא יִקְרָא שְׂמֵךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אֵם יִשְׂרָאֵל?"

ביאר הקדוש רבי שמשון מאוסטרופולי:

אם נצרך את שמות האבות והאימהות יחד, נמצא שהם מכילים עשרים ושש אותיות כמניין שם הו"ה, אך אילו היינו מכנים את יעקב 'ישראל', נמצאת אות אחת יתרה על מניין זה.

לפי זה ביאר רבי שמשון את פירוש רש"י בפרשתנו לברכה שנאמרה לאברהם: "וַאֲגְדָּלְהָ שְׂמֵךְ" - "זהו שאומרים 'אלוקי יעקב', כי אילו לא היה שמו של 'אברהם' מתגדל ל'אברהם', יכול היה 'יעקב' להיקרא 'ישראל', אך משום שנוספה אות על שמו של אברהם, מוכרח היה 'ישראל' להמשיך ולהיקרא 'יעקב', כדי שלא יהיה בצירוף שמות האבות והאימהות יותר מעשרים ושש אותיות.

צניצו שמשון

רמז ליסוד מופלא זה הוסיף ודרש רבי ישעיה מושיקט מפרגא מלשון הכתוב בתולדים (קמ"א): "לְגוֹי הוֹיָה שְׂהִיָּה לְנֹו יֵאמֹר נָא יִשְׂרָאֵל" - אלמלא היה לנו הצורך להשלים באותיות שמות האבות את שם הו"ה, היינו משתמשים בברכה ראשונה של שמונה עשרה בשם 'ישראל'.

דאשי בשמים

אברהם אבינו משלים מניין 'לחתימה'

"וַיְהִי בְרַכְיָהּ" (יב ב)

"והיה ברכה" - כך חותמין ולא בהם" (רש"י).

בספר 'עמק המלך' (הקדמה ג פ"י) הובא מעשה מופלא שהתרחש בחברון בימי קדם:

לפני מאות שנים לא דרו בעיר חברון כי אם מתי מעט חסידים וקדושי עליון, וכדי שיהיה מצוי להם מניין בשבתות ובימים טובים היו באים כמה מבני הכפרים הסמוכים להשלים להם מניין.

באחד מערבי יום הכיפורים הגיעו המתפללים לבית הכנסת וכשהבחינו לחרדתם כי בני הכפרים לא הגיעו כמצופה, התמלאו בצער רב. לפתע נכנס למקום איש שיבה, יהודי הדור פנים עד למאוד, ובלא אומר ודברים הצטרף עמם לתפילה ולא עזב את המקום עד לסיום תפילת נעילה שלמחרת, אז נעלם ופרח כלא היה. לאחר זמן התגלה להם בחלוץ כי אותו זקן לא היה אלא אברהם אבינו עליו השלום שחש על בניו שוכני חברון וירד משמים כדי להשלים להם מניין.

בפרשתנו הביא בעל 'תפארת שלמה' מעשה זה וסיים כי לכך רמז רש"י בדבריו: "כך חותמין", שאברהם הורשה לרדת ולהתפלל עם הציבור עד גמר תפילת נעילה שהוא זמן החתימה.

קיום וחיזוק כל הטובלמות

"קנא קנאתי לה' צב-אות, על אלה האנשים העומדים במקדש מעט לברך בסמוך, ואינן משגיחים לחוס על כבוד קונם, ואינם חוששים לתת לב לעניית אמן, ושווגים ומזלזלים ונכשלים באמונת אמן... ואינם יודעים כי בתיבת אמן יש בו קיום וחיזוק כל העולמות. והעליונים והתחתונים בכללם תלויים במילת אמן, כי הוא התחלת שבה ומקור וגרם המעלות מכל הברכות..."

'אגרת הטעמים' להגה"ק המקובל רבי אהרן ב"ר ברוך מקרדינא בעל ספר קורניים' שחי לפני כארבע מאות שנה

בני אמונים. גם אני אומר ברכות השחר בחברותא.

הללו א-ל בקדשו

את סדר מזמורי הללויה שבפסוקי דזמרה מסיימים אנו בפרק החותם את ספר התהלים: "הללוה-ה ה' הללו א-ל בקדשו". במזמור זה המורכב משה פסוקים מוצאים אנו לא פחות משלוש עשרה לשונות של 'הילולי' וביאר הדר"ק שבכל אחד מהילולים אלו אנו מודים על אחת משלוש עשרה מידות הרחמים שבהן מנהיג הקדוש ברוך הוא את עולמו.

כמה מיני זמור

במזמור שלפנינו הזכרו כמה מיני כלי נגינה שבהם יש להלל את ה'. להזכרתם של כלים אלו קיימת משמעות גבוהה מאוד על פי תורת הסוד, אולם אף בתורת הנגלה ניתן לבאר את הטעם שהוזכרו דווקא כלים אלו. כפי שביאר זאת השל"ה בסידורו:

כידוע, בחכמת המוזיקה קיימים כמה מיני ניגון; יש ניגונים המעוררים לעליצות ולשמחה, ויש ניגונים ומעוררים לשמחה ולריקוד.

בבוא האדם לעבוד את בוראו נצרך הוא לשתי בחינות אלו; מחד זקוק הוא לזמרה וחדווה בפרט בתפילות ובבקשות, כדי לעורר את רגשותיו וכדי לקיים: "עבדו את ה' בשמחה" (תהלים ק ב), אולם מאידך עליו להיזהר לשמור על הרצינות הנדרשת כדי לא להגיע מריבוי השמחה לקלות ראש. שלילוב זה התכוון דוד המלך עליו השלום כשאמר (תהלים ב א): "עבדו את ה' בקרא ונגילו בןצדה".

לפיכך כשכא דוד לתאר את האופן שבו יש לשורר לפני ה', פתח תחילה ב'תקע שופר' שהוא כלי המעורר לפחד ולרעדה, ולאחר מכן עבר לנגן ו'נגנו' שהם כלים המעוררים שמחה, ושוב עבר לה'ף ומחול' המעוררים שמחה, אחר כך הזכיר 'מנינים ונגב' - כלים שצליליהם נוגים, 'צלצלי שמעי' - הן החצוצרות המשמחות, ושוב 'צלצלי תרועה' שכידוע צלילי התרועה הם נגינה ויללה (ראה לג ב), ובצירוף כל הכלים הללו יחדיו: 'כל הנשמה תהלל ה'.

שני סוגי הילולים

המלבי"ם חילק את ה'הילולים' שבמזמור לשני חלקים: הראשון הוא 'הללו א-ל בקדשו' - על ההנהגה הקדושה שהיא למעלה מדרך הטבע, והיא הנהגת הקדוש ברוך הוא באמצעות המלאכים ושמות הקודש, והשני הוא 'הללוהו בןצדק עז' - על הנהגה הטבעית הנעשית באדם הימים, וכן נהלל 'בנגל ונגור' - על השמחה שתהיה ובהמשך המזמור: 'הללוהו בנבורתי' - שהנהגה למעלה מדרך הטבע נקראת 'גבורה', 'הללוהו קרב גדלו' - שהנהגה הטבעית נקראת 'גדולה'.

אף את כלי הזמרה הנמנים בהמשך המזמור פירש המלבי"ם כי נחלקים הם לשני מינים: הכלים שבהם נהלל על הנסים שיעשה עמנו הבורא יתברך לעתיד לבוא מעל לדרך הטבע (ב'תקע שופר' ו'תקע שופר' - שהשופר הוא סמל ליראת הרוממות שתשרה באדם הימים, וכן נהלל 'בנגל ונגור' - על השמחה שתהיה באותם הימים, בנוסף לכך יתווספו 'תף ומחול' - כפי שאמרו חז"ל (תענית לא א): "עתידי הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עד").

לעומת זאת הכלים שבהם אנו מהללים על ההנהגה הטבעית הקיימת בעולם הזה (ב'תקע עז' ו'תקע גדלו') הם: 'מנינים ונגב', 'צלצלי שמעי' ו'בצלצלי תרועה', שהתרועה מסמלת את יראת העונש השורה בזמן הזה.

כל הנשמה תהלל ה-

ההילול הגדול מכל ה'הילולים' שיכול האדם להלל את בוראו, הוא הילול הנשמה. משום היותה 'חלק אלו-ה' ומעולה (איוב א ב) מרוממת היא מעל הגוף ויכולה להכיר בעומק חסדי הבורא אף בעודה בתוכו. על כן מסתיים המזמור בפסוק: "כל הנשמה תהלל ה-ה הללוהו" (רד"ק).

ביאור נוסף: בעולם הנשמי צריכים אנו את הפה ואת כלי הזמרה כדי לעורר את השירה, אולם בעולם הנשמות הנשמה בעצמה היא שתהלל את הבורא (מעם לויט).

על כל נשימה ונשימה

את הפסוק: "כל הנשמה תהלל ה-ה הללוהו" דרשו חכמים (ב"ר ט יד): "על כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך לקלל לבורא".

ביאר זאת בעל 'ההפלאה' (פנים יפות' שמות כ כא): כיוון שהנשמה הקדושה והגוף הגשמי הינם מנוגדים בתכלית, לפיכך בכל נשימה ונשימה מבקשת הנשמה לצאת מן הגוף ולשוב למקור מחצבתה הטהור, ואלמלא חסדי הבורא המורה לה להישאר בגוף לא הייתה נותרת בו. לפיכך עלינו להכיר ולהודות על חסד גדול זה המתרשש עמנו בכל רגע, ועל אחת כמה וכמה לא לטעות ולחשוב שתהליך הנשימה הינו תהליך טבעי ומונח מאליו.

ב'תורת חיים' (ביק טו א) ביאר: מן הדין היה צריך האדם להודות ולברך לבוראו בכל רגע ורגע, מן הבוקר עד הערב, על כל תנועה שעושה ועל כל נשימה שנושם, כדי שלא ייחשב חלילה ככופר בטובותיו של מקום וכגולן הנהגה המעולם בלא ברכה. אך כיוון שרוב בני האדם לא היו עומדים בכך מחמת עמל העולם וטרדות החיים, לפיכך תיקנו אנשי כנסת הגדולה בשלוש תפילות היום ברכת הודאה מיוחדת, הלא היא ברכת 'מודים', שבה כולל האדם בהודאה אחת את כל רבי רבבות החסדים והנפלאות שעושה עמו הקדוש ברוך הוא בכל רגע: "על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נסך שבכל יום עמנו".

כל הנשמה - פעמיים

בטעם שתיקנו מסדרי התפילה לכפול את הפסוק האחרון: "כל הנשמה תהלל ה-ה הללוהו", כתב הרמ"א (א"ח נא ז) שהוא משום שפסוק זה מסיים את פסוקי דזמרה, כפי שכושרו אנו את הפסוק המסיים את שירת א'ז' שיר: "ה' יתקלף לעלם ונגד" (שמות טו יח).

הגאון רבי שלמה זלמן זלניץ ראש ישיבת עץ חיים ביאר שההכפלה באה כדי להראות עד כמה חפצים אנו לשורר ולשבח לבוראנו, עד שמתוך שמתקשים אנו להיפרד מפסוקי השירה כופלים אנו את הפסוק האחרון: "כל הנשמה תהלל ה-ה" (זו"ע יקב"א א"ח נא).

לסיים נביא את דבריו של רבי יהושע פולק רבה של הרמנשטט על הסיבה שמסמיכים אנו לאמירת 'כל הנשמה תהלל ה-ה' את השבחי: "ברוך ה' לעולם ועד".

בספרי המקובלים מבואר כי שמותיהם של שלושת משרי הגאולה הם: אליהו הנביא, מנחם בן עמיאל (משיח בן דוד), ונחמיה בן מוכיאל (משיח בן יוסף). כפי שמבקשים אנו בסליחות (ליום ג' של עשי"ה): "תמחר למו תשבי מנחם ונחמיה". ראשי היחידות של שמותיהם הוא 'אמן'. לפיכך אחר שמזכירים אנו את שירת הגאולה העתידיה: "כל הנשמה תהלל ה-ה", ממשכיכים אנו באמירת 'ברוך ה' לעולם ועד' אמן ואמן, כי בזמן שבו "כל הנשמה תהלל ה-ה", בבוא שלושת הגאולים שנרמזו באמן, אזי יתגדל שמו של הקדוש ברוך הוא ויכירו הכול כי הוא א-ל מלך נאמן (חשבי מחשבות אות נט).

ואברכה מברכיך

שלהי שנת תשס"א. שכונת בורו פארק, ברוקלין. אחר חודשים ארוכים של תכנונים, התרוצצויות ממשרד פלוני לאלמוני, ביוריים על קבלנים, בחירת ריפוי ועוד כהנה וכהנה הכנות, החלו סוף סוף להישמע הלמות הפטיש בבית משפחת ברין.

ביתם הישן של משפחת ברין זקוק היה לשיפוץ יסודי מהמסד עד הטפחות, לפיכך עם תחילת השיפוצים נאלצה המשפחה לעקור למשך כמה חודשים לדירה שכורה. דירה שכזו נמצאה רק בשכונת 'פלטבוש' הסמוכה, מקום מרוחק מעט ושונה מאוד מגוריהם הקבוע, אולם בני המשפחה התנחמו בעובדה שזו רק תחנה בדרך לבית הגאה והמרווח שיחלו לו זמן כה רב.

כמקובל וכמסוכסם, בבוקר הראשון של השיפוצים אמור היה הרב ברין להעביר לקבלן מקדמה בסך עשרים אלף דולרים. סכום זה שנחסף בעמל רב המתין כפיקדון במשך שנים מספר אצל אחד מבעלי הגמחים באזור מגוריהם. כעת ביקש בעל הבית מזוגתו כי תואיל לגשת למשרדי הגמ"ח ולפדות משם את הסכום כולו.

בשעת בוקר מוקדמת נכנסה הגב' ברין אל משרדי הגמ"ח, ואחר שקיבלה את הסכום המבוקש והניחה אותו במעטפה לבנה שאותה תחבה עמוק בתוך תיקה, החליטה לנצל את שהותה במקום לקניות נחוצות לדירה הזמנית.

בשעת צהריים מאוחרת שבה גב' ברין לביתה. בעלה המתין בקוצר רוח למעטפה שהיה אמור להעביר לקבלן כבר בבוקר, אלא שמיד עם כניסתה של רעייתו הבין כי דבר מה אינו כשורה. בפנים חיוורות סיפרה לו זוגתו כי אין לה מושג איך ומתי קרה הדבר, אך בשלב מסוים של הדרך היא הבחינה כי תיקה נעלם על תכולתו היקרה.

לשווא ניסתה להתאמץ ולדלות מזיכרונה היכן קרה הדבר. בני הבית ניסו לחפש בסביבה הקרובה אך העלו חרס בידם. זקוקים היו הם לנס כדי שהתיק ישוב לידיהם בסופו של יום, ועל כן ישבו כל בני המשפחה יחד והחלו לומר פרקי תהלים ברגש.

שעה ארוכה חלפה עליהם במתח וחרדה, והנה לפתע קרה הנס. מכשיר הטלפון צלצל, ומעבר לקו בקע קולו של אדם בעל מבטא גוי מובהק שהזדהה בשם 'ויליאם'. האיש סיפר כי זה עתה מצא ברחוב תיק שבתוכו נמצאו מסמכים שנושאים את פרטיהם, והוא מבקש להשיב להם את התיק.

בשמחה ובהתרגשות מסרו לו בני המשפחה את פרטיהם, תוך שהם מודים לו מאוד, אף כי בסתר לבם חששו פן לא עמד הגוי בפיתוי ונטל את הכסף לעצמו. האיש הודיע כי יגיע לביתם בשעות הערב המאוחרות, ובינתיים לא נותר להם אלא לכסוס ציפורניים במתח.

בשעה אחת עשרה בלילה נשמעה הדפיקה המיוחדת בדלת הבית. בפתח עמד גוי שחור עור ובידו תיק מוכר. בעלת הבית ביקשה את סליחתו, נטלה את התיק ומיהרה לחדר השניה, שם ספרה במהירות את השרות שבמעטפה. אחר ששמחה לגלות כי לא חסר אף סנט אחד מהסכום, מיהרה אל הדלת להודות לאיש בהתרגשות.

"כיצד נוכל לגמול לך על חסדך?" שאלה הגב' ברין, והאיש הפתיע כשהודיע כי אין הוא מבקש כל תמורה למציאתו, כי אם... ברכה לבריאות והצלחה, תוך שהוא מסביר: "אמי המנוחה דאגה כבר מילדותי להדגיש בפניי שוב ושוב כי לברכה של יהודי יש ערך מיוחד...".

מונח שמיד העתירו עליו כל בני המשפחה ברכות עד בלי די. הם בירכוהו בכל הטוב שניתן לאחל במושגים של גוי, והאיש הודה להם נרגשות ופנה לשוב לביתו.

בהגיעו לביתו סיפר ויליאם הנרגש לאשתו את קורות היום, אלא שבמקום לשמוח בשמחתו על הברכות שקיבל הגיבה האישה באדישות ואף בלולז.

באישון לילה, כאשר התעורר ויליאם משנתו כשהוא לופת את בטנו שנתקפה בכאבים עזים, החליפו הזלזול והאדישות את מקומם לכעס ואף לשנאה: "הנה ראתי את הערך של ברכת יהודי...". סיננה היא לעברו, אלא שהוא זעק לעומתה בביטחון תוך שהוא מתפלל מכאבים: "אמא שלי אף פעם לא טעתה, וגם הפעם לא...".

בין כך ובין כך התקשר הגוי למוקד הרפואי, וביקש רופא בדחפיות. הוא נענה כי עקב מקרים דחופים ייאלץ להמתין עד הבוקר, ובינתיים הומלץ לו ליטול מדי שעה משככי כאבים במינון מוגבר, כדי להקל במעט את ייסוריו.

עם אור ראשון מיהר ויליאם להתקשר למנהל במקום עבודתו והודיע לו כי לא יוכל להגיע היום לעבודה. 'הנה לא רק שנתקפתי בכאבים, אלא גם הפסדתי יום עבודה', הוא הרהר בעגמה, אך בלבן קיווה כי במהרה יזכה לראות בהתגשמות הברכה שביי רכוהו היהודים.

משחלפה שעה ארוכה והרופא בושש מלהגיע, התקשר ויליאם בעצבנות למוקד הרפואי, אך מה רבה הייתה הפתעתו כאשר לא זכה למענה.

טרם הספיק לברר מה אירע, וכבר צלצל הטלפון בביתו. מעבר לקו הייתה אחר תו. היסטורית לחלוטין ביקשה היא לברר את שלומו, וכאשר שמעה את קולו נרגעה בתח.

היה זה אותו בוקר שזיכר לנצח בהיסטוריה האמריקנית כ'ניין אילבן' (11/9), היום שבו קורסו מגדלי התאומים תוך שהם קוברים תחתיהם את אלפי העובדים במקום.

המשרד של ויליאם שכך בקומה השמונים ותשע של אחד מאותם המגדלים.

כשכולו מצומצם ונרגש מיהר ויליאם להתקשר למשפחת ברין ולהודות להם בחום על כאבי הבטן שנתקף בהם בזכות ברכתם...

"כעת אני יודע", סיכם ויליאם, "שערכה של ברכת יהודים שווה הרבה יותר מכסף, היא שווה חיים!"

נפלאותיך אשיחה' לך לך